

Кем Бенет
Клопката

На разсъмване в един майски ден над калифорнийското градче Уолкър кръжеше летяща чиния. Незабелязана от никого, тя се спусна в края на градчето, по шосе номер 399. Веднага след като се приземи, летящата чиния се превърна в бюфет, на който дори блесна неоновата фирма „БЮФЕТ ЧАРЛИ – печено месо, топли кренвирши, сандвичи“.

В шест часа шофьорът на товарна кола Оли Линдберг, който за първи път идваше в този край и не познаваше гостилниците, спря с камиона си пред „БЮФЕТ ЧАРЛИ“. Слезе, натисна бравата и когато вратата се отвори – влезе. Но навън вече не излезе.

Недалеч оттам, на прозореца на спалнята си, стоеше един мъж и се прозяваше от скука. Когато забеляза в далечината „БЮФЕТ ЧАРЛИ“, притвори очи, поклати глава и помисли, че има халюцинации. Още един път погледна в същата посока и видя, че от празната площ край шосе номер 399 се издига летяща чиния. Полицията най-напред се усъмни в показанията му, но след като разследва изоставения камион на Линдберг, нещата започнаха да изглеждат други.

Два дни по-късно близо до селището Гринуйей във Вирджиния кацна гостилница, която плени младата Есмералда Дингел. Момичето беше се отбило да изпие чаша сода на път за работа.

Споменатите събития предизвикаха голям интерес в печата. Вестниците поместиха обширни статии със следните заглавия: „НЕИЗВЕСТНИ ЦИВИЛИЗАЦИИ В ДЕЙСТВИЕ“. „НЕ ВЛИЗАЙТЕ В НЕПОЗНАТИ БЮФЕТИ“. „УВЕРТЮРА КЪМ НЕВЕРОЯТНО НАХЛУВАНЕ?“ След това дойдоха съобщения от Франция, където летящата чиния имала форма на бистро, намиращо се край пътя, после от Англия, където друга летяща чиния се превърнала в кръчма от времето на Тюдорите с фалшиви дъбови греди и имитация на мазилка. Известията за тези събития не след дълго се разпространиха из цял свят. Сред жителите на Земята само собствениците на усамотени гостилници четяха сензационните репортажи с тъжни лица, защото значително намаляха посетителите на техните заведения.

Фермерът спря колата си на шосето пред широк тротоар, който водеше към неговата къща.

– Е, приятелю, аз вече съм си у дома. Един километър по-нататък има кръстопът, но там няма нищо, само бензиностанция; оттам на автостоп лесно ще се доберете до Галъп – каза той.

Джеремии поблагодари за возенето, слезе, взе от багажника на колата раницата си, кимна на фермера за довиждане и тръгна по посока на кръстопътя.

Няколко минути по-късно зърна в далечината два реда телеграфни стълбове и две ниски сгради, които приличаха по-скоро на малки колиби. В едната от тях веднага позна бензиностанцията, за която спомена фермерът, докато другата приличаше на бюфет.

Бръкна в джоба си и напипването на сребърната монета го изпълни с приятни чувства, макар че това бяха всичките му пари. „Какво да си купя? Кафе? Или пакетче цигари?“ Устата му се напълни със слюнки. „Не искам цигари!“ размишляваше той.

Ускори крачките си. Раницата го притискаше напред и надолу. Джереми с наведена глава караше бедното си тяло да се придвижва по-бързо към кръстопътя. Скоро обаче спря като закован. „Там няма нищо, само бензиностанция“, каза фермерът. Джереми гледаше към кръстопътя и на челото му се появиха бръчки. Там стояха две сгради, едната очевидно беше бензиностанция, а другата също така очевидно беше гостилница. В съзнанието му се появиха заглавията на вестниците, които беше чел неотдавна. След това сви рамене и си каза, че фермерът сигурно има грешка.

Но фермерът все пак нямаше грешка. На двеста метра от кръстопътя, в изкопа край пътя седяха свити две деца и жена, а над тях стоеше мъж в омазнен комбинезон и втренчено гледаше гостилницата. В ръце държеше заредена пушка.

– Добро утро – каза Джереми. Мъжът се обърна към него и с ужасен поглед каза:

– Това е един от тях! Зная го със сигурност!

– Откъде знаете?

– Снощи, когато си лягахме, още го нямаше тук. Появи се сутринта. Това е един от тях! Не може да бъде нищо друго!

– Наистина ли? Само това липсваше – каза Джереми.

– Моля? – Собственикът на бензиностанцията хвърли на Джереми такъв поглед, като че го подозираше, че е дошъл от Марс. – А вие кой сте всъщност?

– Аз съм англичанин. Опитвам се да се добера до дома. Бях и писател, преди да рухнат в Холивуд всичките ми планове.

– Разбирам – от очите на едрия мъж изчезна поне част от подозрението. – Какво искате да правите?

Джереми пусна раницата на земята. Отвори я и извади писалка и бележник. Усмихна се.

– Ще го разгледам.

– Не правете глупости! Не знаете на какво е способно това нещо.

По-добре стойте настрана от него, приятелю. Сигурно, ако го оставим на мира, ще изчезне само.

Джереми поклати глава отрицателно.

– Не, докато не вляза там, нищо не може да ми се случи. Отивам да го разгледам.

– Не отивайте, господине – прошепна жената. – Това са дяволски истории.

Джереми се усмихна на жената и тръгна към гостилницата.

Кръвта пулсираше в главата му. От 1944 година, когато беше в Анцио, не беше усещал такова нещо.

„Точно това чаках, обади се един глас в него. Каква чудесна възможност, Джереми! Репортаж – с авторско право във всички вестници в света. Колко жалко, че продадох фотоапарата си! Ето, това съм очаквал винаги!“

ГОСТИЛНИЦА „СПРИ, ПЪТНИКО“ гласеше неоновата фирма над вратата. ОПИТАЙТЕ НАШИТЕ ЛАКОМСТВА! КАФЕ, ВАРЕНИ КОЛБАСИ, ТОПЛИ КРЕНВИРШИ, ИЗСТУДЕНА БИРА!

Джереми спря на безопасно разстояние от около тридесет метра. Дали е в безопасност тук? Чувствуваше, че да. Остави бележника, опря се на телеграфния стълб и започна да изучава сградата до най-големи подробности. В прозорците нищо не се помръдваше. Джереми чакаше.

Нищо не се случи. Джереми направи няколко крачки напред. После още няколко. Колебливо, несигурно премина още няколко метра. Спря се пред дървените стълби. „Възможно ли е тази най-обикновена гостилница да бъде замаскирана летяща чиния, изобретение на чужди същества?“, разсъждаваше той.

Не вярвайки на нищо, замислено изкачи първото стъпало. Нищо не се случи. Направи крачка напред. Пак нищо. Протегна ръка и внимателно отвори вратата. Във вътрешността видя тезгях, маси, покрити с пласмаса, зад тезгяха каса и един мъж.

Мъжът имаше фигурата на Джереми – приблизително метър и осемдесет. Лицето му беше мургаво, косите прошарени. Чистата му кафява ръка почиваше на тезгяха, на лицето си имаше приятна, приветлива усмивка. Беше облечен в бяла престилка и на горното джобче имаше избродирано име: Чарли Смит.

– Добро утро – каза той на английски. – С какво мога да ви бъда полезен, приятелю?

– Добро утро. Аз... не зная. Не мога да се реша дали да изям нещо, или не.

– На ваше място бих изял нещо – каза мъжът. – Трябва да се яде, нали?

– Работата е в това, че нямам нищо. Какво мога да получа за двадесет и пет цента?

– Обичате ли ростбиф? Пудинг?

– Д-да.

Мъжът се обърна, отвори прозорчето и избра една чиния с ростбиф и една по-малка с пудинг.

– Заповядайте. Ростбиф и пудинг. Десет цента, щом сте толкова зле.

Джерери отстъпи една крачка назад. Със засъхнала уста и дрезгав глас каза:

– Слушайте, много добре зная кой сте – или поне зная, че не сте този, за когото се представяте.

– Значи не искате ростбиф? – попита мъжът.

– Не!

– Жалко! – Мъжът разочаровано взе чинията от тезгяха.

– Откъде сте? – попита Джерери.

Настъпи тишина. Мъжът бършеше тезгяха с парцал. След това погледна Джерери.

– Нищо няма да спечелите, ако ви кажа.

– Не сте ли от Марс?

– Не, не сме оттам.

– Какво стана с онези, които влязоха в една или друга... клопка?

– Отведохме ги в нашия Свят.

Джерери се засмя.

– Само че мене няма да получите, приятелче. Ще опиша всяка дума от този фантастичен разговор и всички вестници в света ще го публикуват. И след това вече няма да бъде толкова лесно да поставяте на хората такъв коварен капан.

– Аз съм на мнение, че вие вече паднахте в клопката – отговори мъжът и натисна едно копче.

След това се повтори още доста подобни отвличания на хора. Такива известия идваха от Аржентина, Австралия, Япония, отново от Франция, Шотландия и Швеция. В САЩ, в околностите на Детройт, на едно пустеещо място летяща чиния залови в капан петнадесетгодишно слабоумно момче.

Но летящите чинии вече бяха в утежнено положение. В английски град, в който живееха главно миньори от близката каменовъглена мина,

някой хвърли в подозрителна „фалшива гостилница“ трикилограмов пакет с експлозив, но преди да може да изгори запаленият шнур, гостилницата отново се превърна в летяща чиния и отлетя.

Също и в САЩ, в околностите на Фарт Бенинг, до летящата чиния се доближи танк и стреля срещу нея. Летящата чиния обаче отново незабавно промени формата си и отлетя. Никои не се намираше толкова близо до нея, за да може да каже дали е била продупчена от изстрела, или не. След тези събития нито в Англия, нито в САЩ дойдоха вече летящи чинии, вестниците бяха пълни с победоносни разсъждения, докато на читателите всичко им стана безинтересно. Повече от година никъде не беше се появявала летяща чиния. След това в един студен ноемврийски ден на разсъмване, когато над Лос Анжелос се разстилаше гъст смог, полицейска кола забеляза летяща чиния, която се спускаше към близката долина. В служебните радиопредаватели се чува развълнувани гласове. Полицейските коли като пчели литнаха към долината, за да търсят непозната гостилница. В седем и половина действително намериха ниска закусвалня, построена в калифорнийски стил, на която имаше надпис "ЗАКУСВАЛНЯ „КАУБОЙ“.

Пристигна националната гвардия, струпаха се множество репортьори. На мястото на голямата сензация дойдоха и три коли на телевизията и половин дузина подвижни радиостанции. Докато командувачият националната гвардия очакваше в колата си, паркирана зад ЗАКУСВАЛНЯ „КАУБОЙ“, заповед за откриване на стрелба, вратата на закусвалнята се отвори и от нея излезе Джереми.

Спря се нерешително и се загледа в кордона полицаи, който го заобикаляше от всички страни. След това сви рамене, отдръпна се вдясно до кордона полицаи и с отвращение, примесено със страх, загледа редицата пистолети и автомати, насочени срещу него. Беше облечен в сив костюм, който би правил добра реклама на който и да било шивач, и изобщо изглеждаше много добре.

Когато беше вече само на няколко крачки от кордона, един от полицаите му извика: „Стой! Едно подозрително движение и ще получиш, каквото заслужаваш.“

Джереми спря. Преглътна, не знаеше какво да каже.

– Аз съм човек.

– Всеки може да каже това.

– Казвам се Джереми Стендинг. Английски поданик съм. Живях пет години в Съединените щати, когато по-миналата година, на пети май, близо до селището Галъп в Ню Мексико, на кръстопътя на шосе

номер 66 влязох в една такава гостилница.

– Не му вярвайте, господин полицай – изписка една жена от тълпата. – Това е преоблечено чудовище! Защо не стреляте? Кой знае какво смята да направи!

– Не съм преоблечено чудовище – каза Джереми с несигурен глас. – Моля, вярвайте ми. Аз съм англичанин. Наричам се Джереми Стендинг. Вече казах...

– Странно име – отбеляза полицейският капитан. – Къде бяхте досега, господине?

– На една планета, която е извън нашия Млечен път, на стотици и стотици милиони километри от Земята. Аз. . .

– Как се нарича тази планета?

– Те я наричат Зинфандел.

– Никога не съм чувал за нея.

– Не съм и разчитал на това. Но такава планета съществува. Не ви лъжа. Защо трябва да лъжа?

– И какво търсите тук?

Джереми сви рамене:

– Върнах се и толкова. И сам не зная какво искам. Мисля, че ще пиша за нея. Тя е прекрасна планета – зелена, Планинска – поне там, където прекарах по-голямата част от времето. Този град се наричаше Арил. Къщите се строят от някаква кристална маса, която пропуска слънчевата светлина. Там има най-различни интересни дървета и цветя, точно както на Земята, и въпреки това цялата растителност е съвсем различна от нашата.

– И какво правихте там? – извика глас от тълпата.

– Живях... – отговори Джереми. – Разказах на моите приятели всичко, което знаех за Земята.

– На приятелите? За жителите на Зинфандел ли говорите, господин Стендинг? – запита го репортьорът от радиото.

– Разбира се, и за останалите приятели, които също като мене бяха влезли в някоя гостилница. В Арил живееха десетина от тях, останалите живееха в Други градове.

– А защо отведоха вас, Стендинг? Какво се крие зад тези отвличания? попита капитанът и му се закани с пистолета.

– Любопитство – отговори просто Джереми. – Зинфанделските учени искаха да установят как функционира човешкият организъм.

– Страхотия! Живи са ги аутопсирали! – извика една жена от задната седалка на голяма кола.

– Нищо подобно! – отговори й разгневен Джереми. – Глупости! Не може и да се говори за такова нещо! Неколцина от нас доброволно се подложиха на медицински преглед, но обикновено само разказвахме и отговаряхме на въпроси. Разказвахме за нашия живот тук, на Земята, за войните, за политиката и за други подобни неща.

– Добре, това е възможно. Но кажете как се върнахте, защо не се върнаха и останалите?

– Защото не искаха.

– Не искаха да се върнат? Не ми ги разправяйте такива...

– На Зинфандел животът е приятен – каза Джереми доволен...

– По-добре, отколкото тук? – запита репортьорът от радиото. – Трудно можем да ви повярваме на това, господин Стендинг.

– Съжалявам, ако създавам впечатление, че не уважавам вашия американски начин на живот – отговори Джереми. – Но повярвайте ми, на Зинфандел животът е много по-щастлив, отколкото тук.

– Как е възможно това? – запита капитанът.

– Там няма бедност, глад, нито болести – каза Джереми, – Изработват си това, от което имат нужда. Който иска, работи, който не иска, не работи. Само живее. Зинфанделският въздух съдържа повече кислород от земния. Мозъкът на човека е необикновено свеж. Като при децата. Това е любознателен, търсещ, безгрижен, безкрайно свободно действащ мозък.

Настъпи тишина. Зад гърба на капитана един мъж попита:

– А с какво се хранехте там, господине?

– С какво ли не: печено месо, картофи, риба, ростбиф, пудинг. Но техните храни са много по-вкусни от нашите, така че след време всички се отказахме от печеното месо и от други неща. Правехме си зинфанделски ястия, защото повече ни харесваха.

– Какво означава това, че сте си „правили“, господин Стендинг? И преди употребихте този израз. Бихте ли ни обяснили за какво става дума?

Джереми погледна тълпата. В погледа му личеше известно колебание. След това сви рамене. Щом е казал вече „а“, трябва да каже и „б“.

– Това е много просто – отговори той. – Всичко можем да направим, като си представим, че съществува.

Настъпи тишина. Тълпата размисляше по това, което каза, никой не проговаряше. След това отзад се чу дрезгав глас:

– Направете ми хубава блондинка, приятелче! Такава, каквито са холивудските артистки!

– Разумни същества не могат да се правят – отговори Джереми. – По-точно казано, може да се направи тяло, но нищо повече, Разбирате ли какво искам да кажа?

Покрай полиция се промъкна дребна жена с бръчки по лицето.

– Направете нещо – каза. – Покажете ми, направете нещо, за да видим, господине.

– Какво?

– Ди. . . диамантена гривна. Джереми простря ръка. В бледата ноемврийска светлина на нея блестеше гривна.

– Какво чакаме? – извика мъжът до полицейския капитан.

Мъжът, който по време на посещенията на Земята се наричаше Чарли Смит, видя от прозореца на ЗАКУСВАЛНЯ „КАУБОЙ“, че тълпата тича към него. Колеба се само частица от секундата. Те са твърде много. Опасността е прекалено голяма. Трябва да се има предвид капацитетът за пътуване. защото летящата чиния може да се разтяга само до определен обем, повече не става. Нешастни създания!

Застана на пътя пред закусвалнята и пропусна край себе си десет души – между тях полицейския капитан, няколко млади хора, които тичаха по-бързо и бяха изпреварили останалите. Последна пусна дребната жена, която помоли Джереми да направи нещо. Зад нея в тълпата възникна малка междина.

Чарли Смит вдигна ръка, която се превърна в пипала. Тялото му придоби форма на насекомо и се облече в лъскави люспи. Загубя и блесна в метален зеленикавожълт цвят. Червеното му око гледаше страшно първите блъскащи се хора, при което бавно движеше четирите си пипала във въздуха – изглеждаше, като че е готов да ухапе като нападаща змия.

Тълпата се спря смаяна. Стоящите отпред се блъскаха назад, където останалите охотно им освободиха място. Настана гробна тишина.

Джереми си проби път през тълпата, Вдигна ръка и извика:

– Извинете! Изплашиха ли ви?

После отново настъпи тишина.

– Казва, че сме го изплашили! – извика някаква жена от тълпата. Тишината наруши истеричен смях.

Джереми отново вдигна ръка.

– Вие сте прекалено много, в това е грешката! Предполагам, че от Зинфандел ще дойдат да вземат и останалите, но сега не могат да отведат всички.

– Ужасно! Погледнете, като бръмбар!

Джеремиде се обърна. Пристъпи към големия бръмбар. Пипалата погалиха лицето на Джереми. В края на тълпата всичко това наблюдаваше човек с чувствителна душа. Съзнаваше, че това движение е знак за симпатия и – раздяла.

Бръмбарът влезе бързо в закусвалнята. Сградата заблестя, разгърна се, превърна се в сребриста летяща чиния. след това се издигна отвесно тридесет метра над земята и се изгуби в далечината.

Джереми стоеше неподвижен на пътя, гледаше във въздуха, неговият поглед все още следеше полета на летящата чиния, докато не изчезна безследно в небето.

След миг хората отново придобиха чувство за безопасност и пристъпиха напред. Когато Джереми престана да гледа в синьото небе и погледна тълпата, струпана около него, един едър мъж, продавач на сладолед, се обади:

– Е, господине, направете ми веднага буца злато!

Джереми видя как лицата на хората се изпълнаха от алчност. Миг се поколеба, но после протегна ръка. В дланта му стоеше буца злато – блестеше като слънчев лъч! От двеста гърла се чу въздишка на божествено възхищение.

Джереми се засили и със силен замах на гренадир хвърли буцата злато над главите на хората върху празното пространство, откъдето беше излетяла летящата чиния. Тълпата се вцепени за част от секундата. След това хората се разтичаха и златната буца изчезна сред бореците се хора.

Вратата на една от близкостоящите полицейски коли се отвори.

– Ще бъде по-добре да се качите, господин Стендинг – каза дрезгав глас. – Предполагам, че отсега нататък ще имате нужда от лична охрана.

– Да, благодаря – отвърна Джереми.

Качи се в колата. Вратата се затвори и колата потегли. Един от полицаите, седящи отпред, каза:

– Не трябва да се издавате, че можете да правите всичко, господин Стендинг. Сега, като се разчуе между хората, няма да имате нито миг спокойствие.

От разстояние хиляди километри в мозъка на Джереми се плъзна една мисъл. Дойде от онзи мъж, който се наричаше Чарли Смит: „Винаги, когато поискаш, Джереми.“

Джереми отвори очи и отговори на полицаия:

– Прав сте. Но аз винаги мога да се върна там... Е, какво да ви направя, момчета?

Електронен източник: <http://bezmonitor.com>
OCR: Ева

КРАЙ

© 1956 Кем Бенет

Кем Беннетт
The Trap, 1956

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/502>]